

og finde frem til en model, hvor alle kan være med ud fra deres egne ønsker – en ægte fleksibilitet kan man kalde det.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Det er jo ret interessant, at hver gang man er ved at finde løsninger på nogle problemer, er det Enhedslistens synspunkt, at man skal sige nej til de løsninger, fordi de har opfundet syv andre problemstillinger, som også godt kan være komplekse, og som man skal forholde sig til. Men det blokerer jo sådan set for at opnå nogle resultater.

Jeg vil bare spørge hr. Keld Albrechtsen: Hvis nu Polen ikke ønsker undtagelser, er det så ikke fair nok for hr. Keld Albrechtsen, at man accepterer dette? Er det ikke også korrekt, at Polen altså ikke er tvunget til at tilslutte sig euroen på dag ét af medlemskabet, men skal være klar til det og selv anmode om det på rette tidspunkt? Og er det ikke også korrekt, når der nu refereres så meget til Norge og Island, at når man ser det notat, vi har fået i går eller i dag, viser det sig, at Island har ratificeret 97,2 pct. og Norge 97,6 pct. af alle EF-direktiver? Det viser jo virkelig noget om suveræniteten og selvstændigheden, så det klodser.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Charlotte Antonsen for en kort bemærkning, og der bliver i alt fire korte bemærkninger og lidt udvidet taletid til hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Keld Albrechtsen taler om Polen og Polens muligheder for at tage stilling til euroen og EU. Men hvad er det, hr. Keld Albrechtsen i virkeligheden siger? Er det ikke, at det er Enhedslisten, der skal beslutte, hvad Polen skal? Men er realiteten ikke, at Polen for længe siden har besluttet at søge optagelse i EU, og at Polen for længe siden har besluttet at gøre det uden ønske om at få nogen undtagelser som dem, vi render rundt med?

Er realiteten ikke, at Polen nu har en chance for at få en stor politisk indflydelse i Europa og selvfølgelig griber den chance med kyshånd? Og mener hr. Keld Albrechtsen virkelig, at det skal være op til Enhedslisten at afgøre, hvorvidt et stort land som Polen skal have mulighed for at komme ind i EU eller ej? Jeg synes, det er en

helt utrolig argumentation, der kommer fra Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Ja, det lader til, at hr. Keld Albrechtsens verdenssyn går på: Enten får man det perfekte, og det definerer man selv, også på andres vegne – eller også får man ingenting og skaber dermed ragnarok, så Østeuropa kan sejle for sig selv i flere år.

Jeg kunne også godt ønske noget andet end den situation, der kommer, og jeg medgiver, at de østeuropæiske lande ikke har været med til at sætte dagsordenen og betingelserne for deres optagelse. Men er den politiske, jeg havde nær sagt forbandede, realitet ikke den, at hvis denne Nicetraktat ikke bliver ført igennem, er der nogle lande i EU, også store lande, der vil benytte anledningen til at forsinke eller forhindre, at Polen, Ungarn, Tjekkiet og de andre østeuropæiske lande overhovedet kommer med i EU? Og er det dét, Enhedslisten ønsker?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kunne jo fortsætte de meget fornuftige synspunkter, som hr. Frank Dahlgaard fremførte nu, med at sige, at der jo også er kræfter i Danmark, som meget gerne ser, at den udvidelse ikke bliver til noget. For nogle år siden blev der ført en kampagne på spørgsmålet: Hvem vil sige ja til 40 millioner polakker? Der er måske nogle i Danmark, der helst ikke ser, at de kommer med i Fællesskabet.

Til hr. Keld Albrechtsens beskrivelse af de urimelige diktater, man udsætter polakkerne for, vil jeg blot sige: Er det ikke fornuftigt, at man giver de nye ansøgerlande mulighed for at deltage i EU, som det ser ud i dag, og ikke i EF, som det så ud for 30 år siden? Det skal da være et moderne EU, de deltager i, et EU med de ændringer, der er foretaget efterhånden, og som de nuværende medlemslande stille og roligt har gennemført. Det er da det EU, de skal være medlemmer af, og ikke EF, som det så ud før 1972.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er meget glad for, at vi får den diskussion, for nu kommer vi jo ind til benet, dét det handler om i den europæiske debat.

Jeg skal ikke afgøre, om Polen skal være medlem af EU eller ej; det må den polske befolkning